

РЕШЕНИЕ

№ 25194

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2781** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на „КРАУН ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния представител адв. Р. К. – СмаК, и касационна жалба, подадена от и.ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), чрез пълномощник - Т. И. срещу Решение по АНД № 103/12.01.2026 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130 състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 38-38 от 18.03.2025 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което на жалбоподателя, в качеството му на задължен субект по чл. 4, т. 4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), на основание чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, вр. с чл. 123, ал. 1 и чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 13 500 (тринадесет хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП. В касационната жалба „КРАУН ГРУП“ ООД се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, както и постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Касаторът твърди, че възприетата в наказателното постановление и в решението на СРС фактическа обстановка не отговаря на обективната действителност, което пък е довело до неправилните заключения както на административнонаказващия орган, така и на въззивния съд. Според дружеството жалбоподател, СРС не е обсъдил представеният от него довод относно

незаконосъобразността на оспореното наказателно постановление поради извършено процесуално нарушение при съставянето му, а именно неспазване на установената в чл. 57, ал. 1, т. 5 форма и липса на конкретно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. В жалбата се посочва още, че АНО не е разгледал цялостната съвкупност от относими към случая доказателства, като отбелязва изрично, че е идентифициране е извършено, но поради технически неизправности на копирните устройства, копие не е снето. Поддържа се, че не е направена реална преценка от страна на АНО относно законосъобразността и обосноваността на АУАН, а същият е бил възпроизведен без обсъждане на посочените в него обстоятелства. Навежда се още, че в хода на проверката, извършена от специализирана дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС са установени още четири нарушения, за които са съставени АУАН и са издадени НП с отделни наказания, като АНО е счел, че са извършени общо пет нарушения. Според жалбоподателя, актосъставителят е трябвало да издаде едно наказателно постановление, в което да опише всички пет нарушения, открити при проверката, и с което да наложи едно наказание – за системност, като приложи санкционната норма на чл. 116, ал. 3 от ЗМИП. Касаторът застъпва позицията, че с издаването на едно от наказателните постановления – НП № 38-36/18.03.2025 г., с което е наложил имуществена санкция в условията на системност, АНО е нарушил забраната за наказване два пъти за едно и също нещо. Жалбоподателят отбелязва и че не е отчетена тежестта на извършеното нарушение от страна на АНО, като органът не е мотивирал приложението на чл. 72, т. 3 ППЗМИП. Наведен е също и пропускът на АНО да отчете смекчаващите обстоятелства преди да наложи санкцията. Дружеството посочва, че въззивният съд неправилно е отхвърлил възражението, че АУАН е съставен в нарушение на чл. 34, ал. 2 ЗАНН.

В съдебно заседание на 29.05.2026 г., чрез процесуалния представител адв. К. поддържа изложеното в касационната жалба, като моли решението на СРС и наказателното постановление да бъдат отменени. Представя писмена защита и претендира разноски. В писмените бележки е представена позицията на дружеството жалбоподател по отношение на подадената от изпълняващия функциите председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ чрез процесуалния му представител касационна жалба, като жалбоподателят счита същата за неоснователна и моли да бъде оставена без уважение. Относно размера на имуществената санкция, жалбоподателят намира, че СРС правилно се е позовал на диспозитивния характер на разпоредбите на чл. 72, ал. 3 и чл. 75, ал. 2, т. 3 от ППЗМИП и е заключил, че наказващият орган не е успял да изложи конкретни съображения, включително и да аргументира решението си да наложи имуществена санкция в размер, по-висок от законоустановения минимум в чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП. Представени са и още аргументи защо наказващият орган е издал АУАН в нарушение на императивната норма на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. Претендират се разноски.

Касационната жалба на и.ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) оспорва решението, в частта, с която е изменена наложената санкция до законовия минимум. Наведени са съображения за неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Според АНО, при отчитането на индивидуализацията на наказанието съдът неправилно е приел, че са налице смекчаващи обстоятелства, които обосновават намаляването на наложеното наказание до законовия минимум, тъй като действията, приети от съда за смекчаващи обстоятелства, не представляват поведение извън нормативно дължимото, а са всъщност част от други, самостоятелни задължения по ЗМИП. Същите не бива да се третират като частично изпълнение на идентификацията и не могат да заместят неизпълненото задължение по чл. 52, ал. 1 ЗМИП. Като неправилно е посочено и отчитането на липсата на техническо средство за копиране, като се твърди, че организацията на

дейността на задължените по ЗМИП лица е изцяло тяхна отговорност. Поддържа се позицията, че размерът на наложеното от АНО наказание е в долната граница на предвидения от закона диапазон и е съобразен с характера на нарушението, вида на дейността и повишения риск на обменното бюро като задължен субект по ЗМИП. Твърди се още, че като е намалил размера на наложеното наказание, съдът е излязъл извън рамките на допустимия съдебен контрол, като е направил преценка по целесъобразност, вместо по законосъобразност. В КЖ са представени и доводи, че СРС е приложил неправилно и подзаконовата уредба, тъй като е приел, че нормите на ППЗМИП водят задължително до редукция на наказанието, а не предоставят само възможност за такава. Органът посочва също, че решението в изменителната му част противоречи на целта на закона, тъй като намаляването на размера на санкцията обезсилва превантивната функция на ЗМИП. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба на „КРАУН ГРУП“ ООД следва да бъде уважена, а касационната жалба на и.ф. председател на ДАНС следва да се отхвърли.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК/.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, прие за установено следното: касационните жалби са подадени в рамките на преклузивния срок за оспорване, от процесуално легитимирани субекти, поради което са процесуално допустими.

Разгледани по същество, жалбата на „КРАУН ГРУП“ ООД е основателна, а жалбата на и.ф. председател на ДАНС е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд, въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че жалбоподателят е юридическо лице - търговско дружество „КРАУН ГРУП“ ООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 4, ап. 13. Дружеството било вписано в публичния регистър на лицата, извършващи дейност като обменно бюро с Удостоверение № 1567 от 22.07.2022 г. Дружеството стопанисвало пункт за обмяна на валута, находящо се на адрес в [населено място], [улица], Супермаркет „Ф.“.

На 28.06.2024 г., в горепосочения пункт за обмяна на валута, „Краун Груп“ ООД е купило от свой клиент - Д. В. Д. с ЕГН [ЕГН], сумата от 6605 (шест хиляди шестстотин и пет) британски паунда по курс 2.313001 лв. за 1 британски паунд, с левова равностойност 15 277.37 (петнадесет хиляди двеста седемдесет и седем лева и тридесет и седем стотинки), без да извърши идентификация по чл. 53, ал. 1 ЗМИП. Сделката, която се явява „случайна“ по смисъла на § 1, т. 19 от ДР на ЗМИП, е била осъществена от служител на дружеството – свидетелят М. С. З.. На съответната дата З. е обслужила клиента Д., като преди сделката не е снела копие на неговия официален документ за самоличност – лична карта, а вместо това го е проверила и саморъчно е въвела данните във водения в обекта дневник със случайни сделки. Допълнително, З. е изисквала от клиента да попълни декларация относно произхода на средствата и декларация - съгласие за събиране, използване и обработване на лични данни, което той изпълнил. За сключената сделка били издадени бордеро № 148141/28.06.2024 г., и фискален бон № 147221/28.06.2024 г от 12:31:17 ч.

На 17.07.2024 г. директорът на дирекция „Финансово разузнаване“ към Държавна агенция „Национална сигурност“ е издал Заповед № ФР-9-89/17.07.2024 г., с която на длъжностните лица

И. Т. и Й. К. - експерти в отдел „Контрол върху задължените лица по ЗМИП“, е възложено извършването на проверка на „Краун Груп“ ООД за установяване изпълнението на изискванията на чл. 101 от ЗМИП и изискванията на ЗМИП, ППЗМИП и ЗМФТ за периода от 01.01.2024 г. до 19.07.2024 г.

На 22.07.2024 г., в изпълнение на издадената заповед, контролните посетили на място обект за обмяна на валута на дружеството „Краун Груп“ ООД, находящ се на адрес: [населено място], [улица], № 44. Тъй като на място не са открили лице, упълномощено да представлява дружеството, те се свързали по телефона с управителя – Р. К., с когото по-късно в същия ден провели среща. Проверяващите запознали управителя с естеството на проверката и начина на нейното извършване и му връчили срещу подпис копие на Заповед № ФР-9-89/17.07.2024 г., заедно с писмо-искане за предоставяне на документи (№ 1). Допълнително, за целите на проверката, били изпратени още три писма с искания за представяне на документи - Искане № 2 от 24.07.2024 г., Искане № 3 от 25.07.2024 г. и Искане № 4 от 26.07.2024 г. С писмата били изискани заверения копия от регистрационните описи за сключените сделки/операции от обектите за обмяна на валута, копия на сделки и операции на стойност, равна или надвишаваща левовата равностойност на 5000 евро или тяхната равностойност в друга валута, фискални бонове, бордера и заверени копия от документите по прилагането на мерките за комплексна проверка на клиентите в съответствие с чл. 11 от ЗМИП, заверени копия от отчетите на фискалната памет от обектите за обмяна на валута, заверени копия на изпълнение на чл. 76 от ЗМИП и пр. Документите били представени от жалбоподателя.

В писмено обяснение, във връзка с искането за представяне на информация относно прилагането на чл. 53 от ЗМИП спрямо сключените от обектите за обмяна на валута случайни сделки или операции на стойност, равна или надвишаваща левовата равностойност на 5000 евро или тяхната равностойност в друга валута, жалбоподателят е посочил, че са представени всички налични документи във връзка с тези сделки, но няма възможност да бъдат предоставени копия от документи за самоличност на клиентите, тъй като в обектите, по време на периода, който проверката обхваща, не са били налични сканиращи устройства.

Проверката продължила до 27.01.2025 г., когато в присъствието на законен представител на „Краун Груп“ ООД е съставен Констативен протокол с рег. № ФР-10-714/27.01.2025 г. Той е връчен срещу подпис на пълномощника на дружеството – В. К.. В него е отразено, че въз основа на наличните доказателства и писмени обяснения, се установява, че на 28.06.2024 г., при сключване на случайната сделка на стойност равна или надвишаваща левовата равностойност на 5000 евро или тяхната равностойност в друга валута, дружеството не е снело копие от официалния документ за самоличност на клиента си Д. В. Д., с което е извършило нарушение на чл. 53, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП.

На същата дата – 27.01.2025 г., съгласно изискванията на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН и въз основа на установените с констативния протокол обстоятелства, в присъствието на нарушителя и на свидетелите Ц. И. и Т. А., бил съставен АУАН № ФР-10 718/27.01.2025 г. Актът бил съставен от длъжностното лице Й. К. К. експерт в отдел „Контрол върху задължените лица по ЗМИП“ при дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС и бил предявен на нарушителя срещу подпис.

В съставения АУАН проверяващият орган е отразил, че е налице нарушение на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, изразяващо се в следното: „ На 28.06.2024 г., в свой пункт за обмяна на валута, находящ се на адрес [населено място], [улица], № 204, Супермаркет „Ф.“, „Краун Груп“ ООД е купило от свой клиент - физическо лице, сумата от 6605 (шест хиляди шестстотин и пет) британски паунда по курс 2.313001 лв. за 1 британски паунд, с левова равностойност 15 277.37 (петнадесет хиляди двеста седемдесет и седем лева и тридесет и седем стотинки), без да извърши идентификация на

лицето по чл. 53, ал. 1 ЗМИП, каквато дружеството е длъжно да направи в качеството му на задължен субект по чл. 4, т. 4 ЗМИП. Дружеството не е идентифицирало клиента си Д. В. Д., с ЕГН [ЕГН], съгласно изискването на чл. 53, ал. 1 ЗМИП, тъй като не е снело копие на официалния му документ за самоличност.“ За извършеното нарушение свидетелстват: 1) регистрационен опис от 28.06.2024 г. на пункт за обмяна на валута, находящ се в [населено място], [улица], № 204, Супермаркет „Ф.“, 2) издадено бордеро № 148141/28.06.2024 г., 3) фискален бон 147221/28.06.2024 г от 12:31:17 ч. и изпратените в хода на производството писма-искания за предоставяне на документи, както и получените от „Краун Груп“ ООД писмени обяснения.

На 05.02.2025 г., в законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, срещу АУАН № ФР-10 718/27.01.2025 г. е постъпило възражение от „Краун Груп“ ООД, представлявано от управителя Р. К.. В него се излагат доводи, че актосъставителят не е взел предвид реалната фактическа обстановка, която е обусловила извършеното нарушение, не са обсъдени всички документи, представени от „Краун Груп“ ООД в хода на проверката, не е обърнато внимание на липсата на скенер устройства във всеки от обектите на дружеството, вследствие на прекратени договорни взаимоотношения с доставчика на устройствата, както и не е оценено обстоятелството, че обменното бюро е извършило идентификация на клиента Д., тъй като е изискала от него официален документ, както и е вписало лична информация за него във водения в обекта дневник със случайни сделки. В допълнение, жалбоподателят прави възражения за изтекла давност по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, както и моли нарушението да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по реда на чл. 28 от ЗАНН. Депозираното възражение било счетено за неоснователно от наказващия орган. Така, въз основа на АУАН, на 18.03.2025 г. председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ издал процесното Наказателно постановление № 38-38/18.03.2025 г., чиято отмяна се иска в настоящото производство.

В хода на съдебното следствие са разпитани свидетелите М. З. -служител на каса в пункт за обмяна на валута, находящ се в [населено място], [улица], № 204, Супермаркет „Ф.“, която е обслужила клиента Д. на процесната дата, както и Й. К. – експерт в отдел „Контрол върху задължените лица по ЗМИП“ при дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС, която е съставила АУАН № ФР-10 718/27.01.2025 г., въз основа на който е издадено атакуваното НП.

С обжалваното решение Софийски районен съд е изменил наказателното постановление. За да постанови този резултат, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона и че съдържат всички изискуеми реквизити, като при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, но е неправилно определен размерът на наложеното административно наказание.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът обективно, пълно и всестранно е изследвал фактите по делото, за което е събрал в пълен обем относимите по делото доказателства, които е анализирал правилно. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на състава на СРС, че оспореното НП е издадено при изяснена фактическа обстановка и доказано авторство на деянието, но с прекомерно завишен с оглед наличните обстоятелства размер на наложеното на жалбоподателя административно наказание, като същото е правилно изменено и размерът на санкцията е намален до предвидения в закона минимум.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване на правото на защита на нарушителя. Административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН. Описаната в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно

постановление фактическа обстановка е правилно отразена, нарушената материалноправна норма е посочена точно, нарушението е словесно правилно индивидуализирано и отговаря на установената фактическа обстановка, както в АУАН, така и в наказателното постановление. АУАН и наказателното постановление съдържат всички задължителни реквизити. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В тях ясно и точно са конкретизирани обстоятелствата, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав на чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП.

При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение за това, че фактите са осъществени по начина, описан в АУАН/НП, то законосъобразен е и изводът на въззивната инстанция, че административнонаказателното обвинение е доказано по несъмнен и категоричен начин от фактическа страна. Изложени са подробни и мотивирани доводи по отношение на размера на наложените административни наказания. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка, са направени обосновани изводи относно законосъобразността на наказателното постановление. Както фактическите констатации, така и основаните на тях правни изводи, формирани от първостепенния съд се споделят напълно от настоящата инстанция, и това прави ненужно тяхното повтаряне.

Във връзка с оплакванията на касаторите, поддържани пред настоящата инстанция е необходимо да се посочи следното:

Въззивният съд правилно е установил, че не е изтекла давността по чл. 34 от ЗАНН, като няма основание производството да бъде прекратено.

Що се отнася до маловажността на случая, съгласно Тълкувателно решение №1 от 12.12.2007г. на ВКС, преценката на административния орган за маловажност на случая е по законосъобразност и тя подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, той следва да отмени наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. За да се прецени дали един случай е маловажен, по силата на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН следва да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 НК. В настоящия случай не може да става въпрос за маловажен случай, а за извършено административно нарушение в условията на смекчаващи обстоятелства.

Досежно изложените в касационната жалба на „КРАУН ГРУП“ ООД твърдения за системността на установените в хода на проверката нарушения, редно е да се отбележи, че откритите от проверката нарушения са самостоятелни, извършени по различно време и макар и да са осъществявали един и същ състав, то те следва да бъдат с отделни административни наказания, които да се изтърпят поотделно. Относно визираното в касационната жалба НП № 38-36/18.03.2025 г., в което е приложена разпоредбата на чл. 116, ал. 3, т. 3 ЗМИП и е наложено наказание в условията на системност, настоящият състав намира, че оплакването на касатора в случая е неотносимо към настоящето производство, като евентуални процесуални нарушения или неправилно субсумиране на фактите под приложимата правна норма от страна на АНО при налагането на това наказание няма общо с процесното административно нарушение и наказателното постановление, издадено за него.

Относно оплакванията на „КРАУН ГРУП“ ООД, че АНО не е отчел смекчаващите обстоятелства преди да наложи санкцията, и респективно на и.ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, че действията, приети от СРС за смекчаващи обстоятелства, не представляват поведение извън нормативно дължимото, а са всъщност част от други, самостоятелни задължения по ЗМИП, настоящият състав намира същите за неоснователни. Въззивният съд е коригирал пропускът на АНО по отношение на индивидуализацията на наложеното административно наказание, като е анализирал всички смекчаващи обстоятелства и

именно заради тях е изменил наказателното постановление така, че размерът на имуществената санкция да бъде сведен до предвидения в ЗМИП минимум за този вид нарушение. Действията, предприети от страна на „КРАУН ГРУП“ ООД, макар и определени като самостоятелни задължения, са в пряка връзка с целта на закона и процеса по установяване на самоличността на лицето, с което дружеството е извършило случайна сделка на стойност, надвишаваща левовата равностойност на 5000 евро или тяхната равностойност в друга валута. Няма как да не се отчете като смекчаващо обстоятелство фактът, че макар и да е извършено административно нарушение, същото не може да се възприеме като такова с повишена обществена опасност или настъпили по-съществени вредоносни последици.

Неоснователно е оплакването, представено в касационната жалба на и.ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, че като е намалил размера на наложеното наказание, СРС е излязъл извън рамките на допустимия съдебен контрол, като е направил преценка по целесъобразност, вместо по законосъобразност. Въззивният съд правилно е анализирал разпоредбата на чл. 72, т. 3 от ППЗМИП, която предвижда, че когато нарушението по т. 1 не се отличава съществено по своята степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от съответния вид, основата по чл. 71, ал. 2 може да се увеличи с половината от минималния размер, предвиден от закона за съответния вид нарушение. Освен това съдът е съобразил коректно, че за да приложи тази разпоредба АНО следва да се обоснове, което в настоящия случай не е сторено, като единствено е посочено обстоятелството, че нарушението по чл. 53, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП попада в обхвата на чл. 123а, ал. 2 от ЗМИП, което не може да се приеме за аргумент по отношение на индивидуализацията на наказанието. В оспореното решение СРС се е придържал към контрола по законосъобразност и не е извършил преценка по целесъобразността на акта, а единствено е отбелязал, че размерът на наказанието, когато надвишава минималният, предвиден в закона, следва да почива на законово основание И на фактически и правни аргументи, като при тяхната липса, размерът на наказанието логично следва да бъде намален до минималният допустим от закона.

С оглед горните съображения, настоящият състав на АССГ намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила, а НП законосъобразно е изменено. Касационните жалби следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора, разноските остават за страните така, както са сторени.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. първо от АПК Административен съд София - град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение по АНД № 103/12.01.2026 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.